Miskovics Anna

Kedves Arthur,

azért írok neked, mert megkértél rá, habár meg sem állíthattál volna. Tudod milyen messze áll tőlem a szépírás, de azért remélem, hogy jó kódfejtő módjára mostanra már kiismertél, és gond nélkül megérted, mikor azt írom, hiányzol, szeretlek egyetlenem. Kitelepedtünk, ahogy mondani szoktad, a Kapitány és én a tornácra. Eleinte itt aludt a lábamnál, mielőtt kacér riszálásával a rózsaágy mellé heveredett, ahol jobban éri a nap. Ami azt illeti, pokoli napokat élünk meg, a forróság nem hagy aludni, s így egy pillanatra sem szűnök meg aggódni érted. Sőt, talán nem tartod túlzásnak, ha azt mondom, hogy egyenesen pokolra szállt a világ, mikor arra gondolok, mit kell megélnünk. Nem furcsa, milyen abszurd ez a hajsza, ahogyan a rózsák zavartalanul nyílnak, és a madarak ügyet sem vetve ránk járják a násztáncukat, miközben porig égetik világunkat, s minket szétszakítottak? De miért? Lesz még olyan, hogy együtt élvezzük a kert szépségét? Fürkészhetem még csokoládé szemeidet? Elismerem, elkalandoztam, de eldöntöttem, egy kisebb fej rózsát leszárítok, és elküldöm neked. Púder rózsaszín, a kedvenced. Belőlem talán eleged lehet, de a rózsákból sosem. Kétlem, hogy, ahol most vagy, oly sok gyönyörűség teremne. Inkább sivárnak képzelem, s embertelennek, ahol még a jóság sem fogan meg. De tudom, hogy te mindent megteszel. Bevallom, mióta távol vagy tőlünk, színes oázisunkat, életünk legszebb színtereit is kopárnak látom, folyvást azon tűnődöm, mit keresek itt nélküled. Hidd el, mikor azt mondom, ott vagyok veled, minden nap az árokban ébredek, és ott hajtom álomra a fejem. Én vagyok az a kis szerencsétlen, aki lopva átpillanat egy baka válla fölött, hogy osztozzon szerelmese édes soraiban, valamiféle melegséget remélve, miközben levelét olvassa, várva, hogy hírt kapjak felőled. Ott vagyok minden percben, minden gondolatommal. Karommal óvón átfoglak, hogy megnyugtassalak, előbb vagy utóbb vége lesz ennek a borzalomnak. A Kapitány a talpamat nyalogatja. Talán érzi, hogy messzi földön járok, túl messze ahhoz, hogy megtaláljon. Végső elkeseredésében igyekszik mindent megtenni, hogy visszarántson. De mit csinálok? Tudom, hogy a vidám otthonról szeretnél olvasni, a mi kis álomvilágunkról. Mert, hogy álmodnunk kell manapság ahhoz, hogy boldogságra találjunk. A valóság oly súlyos, komor nehezékként lapít szét minket. Igyekszem nem elképzelni téged abban a rettenetben, de sokszor álmodok veled, és több mint elégszer idézem fel a legszebb emlékeket. Bolond fogócskáitokat a

Kapitánnyal, amik közben oly jóízűen nevettem, hogy a végén már azt hittétek ez visz majd el engem. Vagy éppen a közös fürdőzéseket, ahogy édes testedhez vontál engem, s nem eresztettél, míg csókkal nem engeszteltelek, amiért beúsztam előtted, és üldözésre késztettelek. S ágyunk sem volt még ennyire üres, ily rideg fertelem, mióta egyedül fekszem benne. Megvallom, a Kapitányt az ágy végébe engedtem, ám azóta sokszor mellettem ébred fel, meleg szuszogása átfurakodik a vékony anyagon, s kazánként fűti bőrömet. Eszembe juttattja, miként keltegettél, miként húztad végig ujjad hegyét a gerincemen, az alsó domboktól egészen a tarkómig, addig ismételve a lassú mozdulatot, míg finom tapintásod magával nem húzott az ébrenlétbe. De már ébredni sem szeretek, mert tudom, mire nyílik majd a szemem, s elaludni sem merek, hátha álmaimat kétségbeesésemben valami félelmetes veszteség réme mérgezi meg. Miféle szépségről írhatnék neked? Minden, ami ismerős, elment veled. Ütött-kopott képeidet nézem, de ezt a szépséget nem küldhetem el, mert az túl drága nekem. Érted megszabadulnék tőle, de te sose kérnél ilyet, s csakis akkor egyeznék bele, ha végre visszakapnám a hús-vér emberemet. Láthatod, nem szenvedünk hiányt semmiben, ha nem számítjuk a szerelmedet, s jelenlétedet. Egyszer-másszor a szomszédok beköszönnek, hogy meggyőződjenek róla, hogy nem enyésztünk el véglegesen, s hogy még megőriztem a józan eszem. Jelentem, esténként lefekvés előtt felolvasok pár oldalt a Kapitánynak, s reggelente szedek egy csokorra való virágot, hogy a régi időket idézzem, mintha az idő egy sűrű pillanattá állt volna össze, mozdulatlanul, mégis vibrálón, benne minden gyönyörűségével, amit megéltünk. A természet jót tesz nekem, most azt gondolod, egyedül vagyok, s ez megőrjít engem, de, ha másokkal kell lennem, az csupán arra emlékeztet, kit kell nélkülöznöm. Bagatell beszélgetések, de hát ismersz engem, nem szívelem őket, megadó bólintások, az arcomra kövesedett félmosoly kíséretében. S ha van olyan, hogy nem rád gondolok, mert képtelen módon elvonják figyelmemet, akkor is azon kapom magam, azt kívánom, bárcsak rád gondolhatnék. Igyekszem a veteményest rendben tartani, és a fizikai munka valóban kifáraszt. A kedvenc dalunkat dúdolom, és úgy teszek, mintha mindent azért csinálnék, mert élvezem, mintha módomban állna választani, s ebben lelném legnagyobb kedvtelésemet. Végtére is a tettetés az új kenyerem. Micsoda hivatás, s milyen kiválóság lettem benne. A növények mindenesetre meghálálják nekem, s így legalább biztosított az élelmünk egy része. Butaság, de néha úgy szeretnék táncra perdülni a káposzták között, a kezem nyújtani feléd, hogy önfeledten osztozz velem ebben a dőreségben. Látom magam előtt, milyen jót nevetsz, amint elképzeled ezt a jelenetet.

Végigsétálni a paradicsomok mellett, minő mámor lenne, s összenézni az ágak között, miközben egyet lecsippentek, átnyúlni érted csintalan mosolyodtól megrészegülve. Mindig tudtad, hogy mit kell tenned. Tagadhatatlan érzékkel érted el, hogy elvesszek a szerelemben, és mily boldogan tettem. Úgy áll közöttünk most ez a távolság, ezek a körülmények, mint a paradicsomos sűrű, buja ágai, s én hiába igyekszem átfurakodni az apró rések között, elérni, megérinteni, vagy legalább megpillantani téged, mintha az életem függne tőle, készen arra, hogy az összes lehetőt bevessem, mégis, bánatomra sikertelenül, a kudarctól elgyengülve hagyok fel a küzdelemmel. Elapadt minden erőm, s reményeim, nos, szégyenkezem, hogy rájuk tán már nem is emlékezem. Összerezzenek, valahányszor megremeg talpam alatt a föld, ahogy az acél monstrumok végtelennek tűnő sora elmasírozik a távolban, s egy pillanatra elképzelem, miként préselik ki belőletek az életet a fricc talpas szörnyetegek. Csak állok, és ostobaságomon merengek. Nem lenne szabad még elképzelnem sem. Egy alkalommal a papucsomat is levetettem, és úgy hajítottam el az irányukba, bele a messzeségbe, mintha ez bármit is jelentene. Talán nekem jelentett. És csak ordítottam bele a világba, artikulátlanul, nőhöz, emberhez méltatlanul adtam ki magamból a tehetetlenség szülte mérget. Kedvenc papucsom baljának párja azóta is a susnyásban hever. Majd Kapitányt egyszer megkérem, hogy keresse meg. De minek papucs nekem? Minek a haj a fejemen? Ha látnál, te jóságos istenem. Néha, mint egy koszos kis utcagyerek, akit elhagyott a szerencse, ülök a terasz végében, és gyönyörködöm a naplementében, Kapitánnyal a kezem ügyében. Elhiszed, hogy van még gyönyörűség ebben az életben? Meglehet, hogy néha te is kiélvezed, megragadsz minden lehetőséget a szépségre. Gyakorta elképzellek a naplementében, vörös, izzó bája téged juttat az eszembe, hisz te voltál ilyen, mintha valósággal egyek lennétek. Azért fohászkodom, hogy te legyél, hogy egy szép napon a hátsó kerten át lássalak, amint felénk igyekszel. S ilyenkor egy röpke, törékeny pillanat erejéig valamiféle megmagyarázhatatlan nyugalom fog el. Mindent elfelejtek. Aztán rögtön magával ragad a szégyen, hogy miként merek belemerülni ebbe az eszményi képbe, miközben Te, miközben Ti mind, miközben mások… Érted ezt? Mintha egy merő moslék lenne a fejem. Valójában azt gondolom, hogy talán már meg sem ismernél engem. Úgy szeretnélek látni, újra a mellemre vonni téged, anélkül, hogy neked látnod kéne. Hát nem képtelenség? De félek, kedvesem, ó, hogy rettegek, hogy újra be kell mutatkozzam neked, hogy lassan semmi sem maradt egykori önmagamból. Abból a féktelen, pajkos, jókedvű, fesztelen, érdeklődő nőből, akit a szerelmesednek neveztél, amivel oly boldoggá és büszkévé

tettél engem. S nem titkolom tovább, félek. Ha a hátrahagyottak nyomorúsága mindezt legyalulta bennem, veled mit tehettek? Hogy csillogott a szemed, egy csodás mosollyal karöltve a jóságod sugárzott belőle, megállíthatatlanul, a lejobb s legnehezebb időkben. Nem akarom látni, ha kiölték belőle, ha kialudt a boldogság és jóság fénye, mert az csalódottságodat tükrözné, saját magad iránt érzett megvetésedet, azt, miként pusztult el lassan a világba vetett hited. Ez összetörné megkínzott lelkemet. Rettegek, hogy idegenné tettek minket. De ne csüggedj, bízz bennem, mert a félelem pallóján egyensúlyozva is megőriztem elkötelezettségemet, ha minden más kiveszett is belőlem, abban az egyben biztos lehetsz, az irántad érzett szerelmem miatt nem gyűlöltem még meg az életet végérvényesen. Bármivé is lettél, kell nekem. Akarlak téged. Ahogy egykor, látni, a tűz barátságos fényében, hogy bolondoztál velem, felidézve a csodás árnyjátékaidat és a rémséges történeteidet, melyekről sosem tudtam, hogy honnan erednek. Gondoltad volna, hogy a legnagyobb rémségek valóban megtörténhetnek? Talán már akkor is ott lapultak a sötétben. Mennyi szív jajszava szállhat fel éjjelente a csillagok felé, mennyi könyörgés zsongíthatja a nyugodt eget. Érzem a levegőben, s sajátjaimmal gazdagítom őket. A Kapitány ott nyüszít mellettem, hiányod őt legalább annyira emészti, mint engem, és a közös szenvedésünk, ha lehet, még közelebb hozott minket. Úgy szeretem, akárcsak téged, s fáj, hogy nem láthatom, mint sugárzik felé a szereteted, bársonyos hangod miként szólít érte. Szavalásod éles emléke tört fel elméből a minap, kiszabadítva nyugtalan és zavaros lázálmomból, soraid kábítóan csengtek fülemben, dédelgetettek, kényesztettek, tápláltak és simogattak engem, míg el nem tűntek végleg. Elmondhatatlan az érzés, valósággal belesajdulok, úgy szeretnék máshol lenni, hogy az ép ésszel felfoghatatlan, és mégis ez a vágy kínoz, nem hagy nyugodni a késztetés, legyűr engem, még akkor is, ha értelmetlen. Hát nem az, kedvesem? Mondd meg, ha igen, s azt is, ha nem, csak írj nekem. Hónapok óta nem hallottam felőled, és folyvást a perceket kergetem. Minden reggel úgy kelek, hogy talán ma lesz a napja, hogy felbukkan a leveled. Hova rejtettek téged? Mit műveltek veled? Igyekszem értelmet lelni a hosszú csendben, nem a legrosszabbat belelátni némaságodba, mely felér egy büntetéssel. Vajon eszedbe jutok néha? Te is sóvárogsz értem? Fogva tart a múlt emléke? Bárcsak ne bosszantanálak ilyen kérdésekkel. Bárcsak megállíthatnám az elmém és kezem. De mind oly válaszra éhesek. Csak egy sort, ennyit kérek, melyet, étvágyukat csillapítva koncként eléjük vethetek. Én írok neked, még akkor is, ha nem felelsz, ezerszer is biztosítalak szerelmem felől. Ha csakis ezzel segíthetek,

örömmel megteszem. Elhiheted nekem, hogy semmit sem kívántam még úgy életemben, mint, hogy veled lehessek. Ne gyűlölj, amiért ezt teszem, ha kínozlak téged, nem számonkérés, mint inkább őszinte vallomásom ez. Azt remélem életmentő lehet, s nem vetsz meg érte, hogy inkább erőt, mint bosszúságot merítesz belőle. Nem kétlem, ha rajtad állna, itt volnál, s nem mozdulnál mellőlem, erre akár mérget is veszek, de elraboltak tőlem, visszatartanak, igényt formálnak rád és kizsigerelnek. S vajon mikor kapom vissza, ami megmaradt belőled? Ha türelmem forrást fakasztana, minden szomjazó kedvére ihatna, fűt-fát-virágot, s minden létezőt bőségesen ellátna. Csak az én szomjúságomat nem csillapítja irántad. Bezzeg könnyeim mily serényen itatnak. Ha előre sejthettük volna, a föld alá is inkább elbújtam volna veled, mint, hogy elengedjelek. S bánom, hogy nem tartóztattalak, nem könyörögtem, nem tiltottalak, nem harcoltam sem veled, sem a helyzetünkkel, hogy beletörődtem mások akaratába, minek ostora rajtunk csattant. Miért voltam olyan bizakodó, hiszékeny és gyáva? Talán fel sem fogtam. Annyira igyekeztünk szót fogadni, jól cselekedni, hogy közben megfeledkeztünk önmagunkról és saját érdekeinkről. Önzőnek fogsz tartani, ha azt mondom, inkább meghaltam volna veled a szégyenben, mint, hogy attól rettegjek, miként kell csalfa dicsőséggel övezve eltemetnem téged. Mert ugye tudod, mivé leszek nélküled? Akkor már nem is létezem. Nem létezhetek. Így arra kérlek, adj életjelet. Hadd lélegezzek. Hadd engedjek utat újra a gyengén pislákoló reménynek.

Búcsúzom kedvesem, fogyóban a tinta, s kétlem, hogy ne égett volna csonkig a gyertya, mire ezt a blődséget, amit itt összehánytam, mind elolvastad. Zárom soraim, minekután mindent, talán túl sokat is mondtam. Bocsáss meg kérlek, ha őszinte kirohanásommal fájdalmat okoztam, de ismerlek téged, s ha még az vagy, tudom, hogy csakis a szebbik részét ragadod magaddal, és ez enyhíti némiképp nyugtalanságomat. Vigyázz magadra, a régi élet darabkái csak rád várnak.

Nem feledhetlek, szerelmem, mi amor, mon amour, amore mio,
végtelennek tűnő sorban…